

[Undervisningsministeren.]

i tinget. Det var det, der skulle kunne opnås ved et apparat som forskningens fællesudvalg, som vi nu ville skabe.

Det er altså universitetet og dets videnskabsmænds ønske, at der skulle være denne kontakt med det politiske livs mænd. Det vil først og fremmest sige dette tings valgte medlemmer, og derfor er det altså ikke bare noget med, at jeg skulle have tanker om, at regeringen skulle kunne klare sine forhold eller noget sådant. Det skyldes en total misforståelse.

Når det ærede medlem endelig taler om, at vi har jo apparatet i det teknisk-videnskabelige råd, må det ærede medlem da være klar over, at det teknisk-videnskabelige råd jo kun dækker en lille bitte del — ja, det er måske så meget sagt, skal vi sige en lille del af feltet. Jeg kan se, at det ærede medlem hr. Guldberg kommer med fingeren, jeg tager det „bitte“ i mig igen og siger en lille del af feltet. Det ærede medlem vil give mig ret i, at der er så mange andre vældige områder, der ikke er dækket, først og fremmest det felt, man desværre alt for ofte glemmer og det ærede medlem også glemte i skyndingen før, nemlig det humanistiske felt.

Vi kan tage lægevidenskaben, hvor forskningsrådene nu er under dannelse eller vel næsten er ved at gå i arbejde. Så vidt jeg ved — det kan det ærede medlem hr. Morten Lange bekræfte eller dementere — har man også inden for det naturvidenskabelige felt overvejelser om at gå i gang med forskningsråd, men jeg ved ikke, hvor langt man er fremme. Der er altså forskningsråd i gang på en række felter, men det er slet ikke det, der er tale om i forskningens fællesudvalg; der er tale om et organ, der kan hjælpe til at svare på det spørgsmål, det ærede medlem var inde på, nemlig: hvad koster forskningen, og hvilken rækkefølge skal den gennemføres i? Jeg kan føje til: hvilke midler er der allerede til rådighed, og alle disse ting, som i øvrigt

kan give os nogle af de kontaktflader, vi hidtil har savnet.

Om der herudover er brug for yderligere kontaktflader, mener jeg må være et spørgsmål mellem partierne her i tinget, udvalget for forretningsordenen, præsidiet — hvad ved jeg — og det var grunden til, at jeg ikke tog ordet, før det ærede medlem nødte mig til at rette nogle af disse misforståelser.

Guldberg: Selv om det måske er at bevæge sig lidt ud ad en tangent til forslaget, vil jeg også gerne udtrykke min interesse for de synspunkter, som kom frem, som måske mere vedrørte forskningens stilling, den omtale, der har været af forskningens fællesudvalg, og spørgsmålet om det teknisk-naturvidenskabelige forskningsråd, som jo er det eneste, der er oprettet og fungerer.

Når man nu kommer ind på disse ting, der i og for sig på en måde kan illustrere mit hovedsyn på det foreliggende forslag, vil jeg skønne, at af hele den videnskabelige sektor, som ingen af os kan definere, og som man derfor heller ikke kan tage procenter af — men lad os gøre det alligevel — er det måske 30 pct., der her er tale om. Bag dette ligger naturvidenskabelig-tekniske arbejdsområder, der vel dækkes af ca. 80 specialorganisationer, foreninger, der ofte har mellem 10 og 50 medlemmer, som altså er grupper, der hver for sig dyrker et speciale, som andre dårligt kan dyrke.

I samme øjeblik man laver et fællesråd, som vi nu har det på dette område, kræver man, at måske 15-20 mennesker skal give sig til at overveje og veje mod hinanden ideer — og her er det altså ofte ideer, der koster penge, så må man tage det med — der spreder sig over måske 100 felter, som intet har med hinanden at gøre og ofte er ganske inkommensurable.

Når jeg derfor har lyst til at komme med en bemærkning i tilknytning hertil, er det, fordi den højtærede undervisningsminister og også det ærede medlem hr. Helveg Petersen udtrykte glæde over tan-